The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▽ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole → signifie "A SUIVRE", le symbole ▽ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

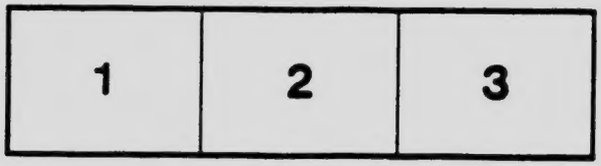

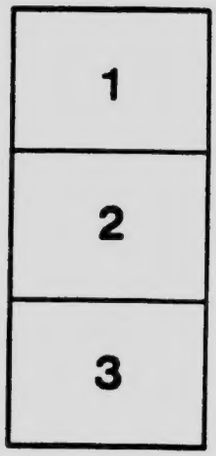

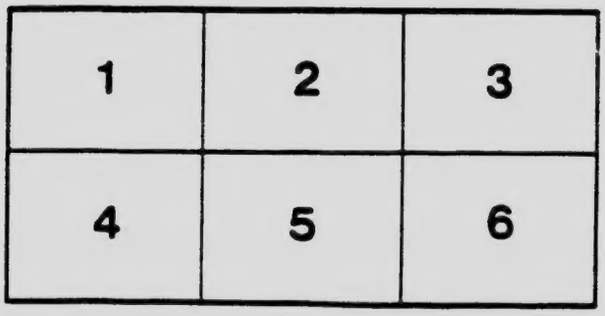

СЬВІДКИ

ЖАРТ СЦЕНІЧНИЙ НА ОДНУ ДІЮ.

HUKRDUP

Написав Миколя Курцебя.

Ціна 20 ц.

Головний склад в "Книгарни Новин"
Едмонтон Алберта 1918.

СЬВІДКИ

HUKRDUP

ЖАРТ СЦЕНІЧНИЙ НА ОДНУ ДІЮ.

Написав Микола Курцеба.

Ціна 20 ц.

Головний склад в "Книгарни Новин"
Едмонтон . Алберта 1918.

PG3948
K863
S9

ДІЄВІ ОСОБИ:

Остап Штрайковський — студент прав.

Гаврило Твердолобич — війт

Семко Береза — **сьвідок**

Іван Джаґан — **сьвідок,**

Олена — Іванова жінка.

Судія

Возьний.

Писар.

Сцена 1

Возний і Писар.

Саля розправ в повітовім суді. За огородженем на підвисшеню стіл, накритий зеленим сукном. Перед огородженем лавка. З лївого боку двері. На лаві хропе здорово возьний. На салї нема більше нікого. З піднесенем завіси довший час тихо.

Писар. (задиханий, засапаний і облитий потом вбігає): Добрий день, пане Францїшку!

Возьний: (будить ся мов з переляку): А бодай вас, а я гадав, що то пан сендзя. Добрий день! (зїває) Бавив ся чоловік вчера, тай невиспаний.

Писар: (розбирає ся,сїдає за стіл і переглядає папери): А де то ви були на забаві, пане Францїшку?

Возьний: А деж би як не у кекеймай-

стра на хрестинах. Було добре підливаванє, нема що казати. Ледви стара завела до хати, а то бувби пив до самого раня.

Писар: Я вчера також трохи бавив ся. (Дивить ся на годинник.) Фі, фі, фі! Девята година! Чого то нема пана сендзього.

Возьний: Не спішно панам, а тут хлопи мало ми чуба з голови не зірвуть.

Писар: А ви вже філїзували?

Возьний: Ще ні!

Писар: (подає папери) То перефілїзуйте!

Возьний: (іде до дверий) Гаврило Твердолобич!

Голос: Є!

Возьний: Остап Штрайковський!

Голос: Є!

Возьний: Семко Береза!

Голос: Є!

Возьний: Іван Заверуха! (довша хвиля тихо) Нема Заверухи?

Голос: Є, є, прошу ласки пана!

Возьний: Та чому не обзиваєш ся, як тї кличу? Ще троха чекайте, зараз пан прийдуть і буде розправа.

Голос: (за дверима) Прошу ласки вельможного пана, а чи довго будемо ждати?

Возьний: (люто) Або я Дух Святий, чи що? відки я можу знати, коли прийдуть пан сендзя?! (Замикає двері).

Писар: О, буде нинї робота. Самі грубі розправи. А чоловікови навіть пера не хоче

ся брати до рук. (шкрабає ся в голову). Біда пане Францішку!

Возьний: А що за біда?

Писар: Скажу вам під секретом, аби ніхто не знав. Я був вчера на забаві, грав трохи в круглї тай програв послїні 3 корони, так, що нинї навіть на тютюн не маю. Може бу ви, пане Францїшку, позичили корону до завтра?

Возьний: Як вас люблю і Бога кохаю не маю анї шістки! Може нинї вдру в якого хлопа, то вас підпоможу. Тяжкі часи.

Писарь А най то шляк все трафить! Мушу вже раз зачати порядне жите. Позвольте на одну папіроску.

Возьний: (дає тютюн) Прошу! Я теж то саме кажу, що тяжкі часи, але славити Бога, вже першого недалеко. Якось ми вже перекапаримо.

Писар: Перекапаримо, бо мусимо. О! (Надслухують) Чуєте? Мабуть пан сендзя йдуть.

Возьний: Ага! йдуть!

Сцена 2.

(Ті-ж і судия)

Судия: (входить не обзиваючись до нікого)

Писар: Найнизший пініжок пана сендзього.

Возьний: Цїлую руцї. (Розбирає судію та стріпує з пороху).

Судия: (сїдає при столї) Богато там

нині розправ?

Писар: Буде з кільканайцять!

Судия: (Переглядає папери) Вже сфілїзо вані?

Возьнийь Вже!

Судия: Зараз! Ми то справимо ся з тим раз-два. (Дивить ся на годинник). Що? чверть на десяту? дурниця! Ага! Зараз! Що тут є? (читає) Гаврило Твердолобич і Остап Штрайковський — образа чести. Сю справу візьмемо першу. Прошу, сїдайте і протоколуйте! Возьний! Покличте Гаврила Твердолобича і Остапа Штрайковського!

Возьний: (іде до дверий) Гаврило Твердолобич і Остап Штрайковський, ходїть сюди!

Сцена 3.

Ті-ж Гаврило і Остап

Гаврило: (входить і низько кланяє ся). До ніг припадаю найяснїйшому судови. Славайсу Христу!

Остап: (входить мовчки).

Судия: Ви Гаврило Твердолобич, — війт з Хрунївець?

Гаврило: Я, прошу ласки високого, найяснїйшого суду.

Судія: А ви Остап Штрайковський, студент прав?

Остап: Так.

Судія: Отже ви, війте оскаржили сего пана за образу щести?

Гаврило: Ая прошу ласки високого і найяснійшого суду!

Судия: А іменно:На вічу, дня 28. мая мав пан Остап Штрайковский сказати прилюдно, що ви хрунь і злодій!

Гаврило: Ая, сказав, прошу високої ласки найяснійшого суду!

Судия: І ви піддержуєте акт обжалованя в повній основі.

Гаврило: Га? що?

Остап: (іронічно усьміхає ся).

Судия: Значить ви жадаєте укараня сего пана.

Гаврило: Ая, прошу ласки найяснійшого суду, — до кріміналу!

Судія: Так далеко ще ні, бо не знати, що скажут сьвідки Сьвідки то головна річ. А є вони всї?

Гаврило: Ає! є! прошу високої ласки найвисшого суду.

Судия: Добре! Чи ви, пане Штрайковський, почуваєте ся до вини, яку вам закидує обвинитель?

Остап: Ні! Я таких слів нїгде і на ніякім вічу не говорив.

Судия: Побачимо, що скажуть сьвідки Сьвідки, мій пане, се головна річ! Ви маєте оборонця?

Остап: Моя невинність є моїм оборонцем!

Судия: Тільки без сентіментів, мій пане! В нас в суді нема ідеалізму. В нас

реалїзм! Що скажуть сьвідки се головна річ! Але вам вільно зовсїм випирати ся всякої вини.

Остап: Добре, прошу! Я вповнї покликуюсь на зізнанє сьвідків, бо я є певний, що я таких слів нїколи і нїгде не говорив.

Судия: Будемо видїти! Зараз, тільки по воли! Ага! котра то година? — (дивить ся на годинник) пів до десятої! Нїчо! Ми з тим раз-два справим ся. Отжеже як я вам мій пане, сказав, сьвідки се головна річ! Так, се є головна річ. Зараз ми їх тут закличемо. Отжеж прийде перший, як він тут звеся, (читає в паперах) Семко Береза. покличте того сьвідка.

Возьний: (з дверий) Семко Береза!

Сцена 4.

Тіж і Семко.

Семко: (входить) Славайсу Христу!

Судия: Як ви називаєте ся?

Семко: Га?!

Судия: (Голосно) Як ви називаєте ся?

Семко: Семко, прошу ласки сьвітлого суду.

Судия: Семко, а дальше як?

Семко: (до возьного) Що пан сендзя кажуть?

Возьний: Питають ся, як ви називаєте ся!

Семко: Та Семко, прошу ласки сьвітлого суду!

Судия: (голосно і люто) Але я вас питаю, як ви пишете ся. Розумієте мене, чи ні?

Семко: Та розумію! Береза пишу ся!

Судия: Кілько вам років?

Семко: (шкробає [illegible] в голову) На певно не знаю. Буде десь так з трийцять або пятьдесять!

Судия: Звідки ви родом?

Семко: Таки з Хрунівець.

Судия: Отжеж, тут напоминаю вас, щоби ви говорили правду, бо за фальшиве зізнанє можете піти до криміналу. То все, про що я вас буду питати, маєте говорити мені по правді.

Судия: (показує на Остапа) Знаєте сего пана?

Семко: Та знаю, чому ні!

Судия: Будете проти него сьвідчити?

Семко: Та буду, чому би ні.

Судия: Отжеж, скажіть ви мені, що ви знаєте про то віче, що було у вас дня 28. мая. Значить, маєте мені сказати то все, що ви там чули і виділи але поправді. Оже говоріть що ви знаєте!

Семко: Знати знаю богато, прошу ласки сьвітлого суду, але то чоловікови тямки не тримає ся. Поки був молодий, журби не мав, то і тямив все борше. А нині, рахувати, таки не годен. Бо я, по правді таки сказати, трохи не дочуваю. А то пішло з того, що як я раз їхав

на Кривулю до ліса, то впав під сани тай прірвав клюца. Від тогди не дочуваю.

Судія: Чоловіче, се мене нічо не обходить, де і куди ви їздили. Ви мені скажіть, що було у вас 28. мая і що ви знаєте або чули про сего пана Остапа Штрайковського?

Семко: По правді сказати, то я богато не знаю, бо я, рахувати, на політику не ходжу. Але що треба буде по правді сказати, то я того не випираю ся.

Судия: Добре! Знаєте ви того пана?

Семко: Знаю.

Судия: Скажіть ви мені тепер, чи ви чули, що той пан говорив у вас на вічу 28. мая?

Семко: (заклопотано) Не скажу вам!

Судия: Що то значить, не скажу! Мусите сказати.

Семко: Та я прошу ласки сьвітлого суду, не випираю ся сказати те, що я знаю. Хорони мене Господи! я тут не прийшов до сьвітлого суду на брехню, лиш на правду.

Судия: Ну а чомуж не хочете говорити сего, про що я вас питаю.

Семко: Ото файно! А чомуж би я не хотів говорити, я все розкажу, як належить ся.

Судия: Отже виразно і ясно вас питаю: Скажіть мені, чи ви чули, що той пан говорив у вас на вічу дня 28. мая?

Семко: (заклопотаний) На якім вічу?

Судия: Ну а на тім вічу, що було у вас 28. мая.

Семко: (звертаючись до війта) Пане вуйць, які то були у нас віча, бо я бігме не знаю?

Гаврило: А то та політика перед Зелени ми сьвятами, не знаете?

Семко: Ага! то пан сендзя питають мене за ту політику! Та чув я про неї, ая, нема що казати. Звалило ся народа з чужих сіл, тілько, що годі було переглянути. Від коли я памятаю, то ще тілько, народа не було. А то все панич тілько народа накликали.

Судия: Добре! Тепер скажіть мені, що на тій політиці той пан говорив але докладно те все, що ви чули і памятаете.

Семко:. Сьвяту правду скажу! Я то вже давно чув, що панич з нашим вітом мають рахувати, суперечку, але що то мене обходить. Я собі рахувати на своїм, і ніхто мене з него не зжене. Політика мене нічого необходить. Моя політика така, аби був кавалок хліба тай лижка страви. А що там старші між собою мають, то мені до того, рахувати засі.

Судия: Алеж прошу вас не займайте мені часу і не плетіть нісетниць, але скажіть мені коротко і ясно те, що ви чули, що той пан говорив у вас на вічу

проти вашого війта.

Семко: Правду сказати, я, прошу сьвітлого суду, нічого не чув. А ті всї терміна і та вся тяганина то то все через язики. Наговорили по селї всячини а чоловік вірив бо і не знав, що то до біди прийде.

Судия: (гнївно) Пи ви, чоловіче, мене не розумієте, чи я вас не розумію! Чи ви чуєте, про що я вас питаю?

Семко: Та, я рахувати трохи не дочуваю, але те все, що пан сендзя питають, чую!

Судия: Оджеж, ще раз послїдний вас питаю, що ви чули, що той панич говорив на вашого війта?

Семко: Нічого не чув, прошу ласки сьвітлого суду.

Судия: Як то нічо?

Семко: Бо нічо!

Судия: Як то? ви були і не чулисьте нічо?

Семко: Та і воно в тім біда, що я на тих вічах не був!

Судия: як то ви не були на тім вічу?

Семко: А борони мене Боже! На що менї бідному, неписьменному християнинови пхати ся туди, куди не треба. Що наш панич мають до війта, або війт до панича — то менї байбарзо!

Судия: То ви таки кажете, що ви на

тім вічу не були?

Семко: А то файно! ціле село посьвідчить, що я не був. Я того дня їздив на сіножать!

Судия: Ну, а з відки ви прийшли сьвідчити, як ви на тім вічу не були?

Семко: Пан сендзя мене питають, а я буду питати пана сендзього, або я знаю, звідки? Прийшли до мене, пан начальник, закликали до коршми, поставили кватирку тай кажуть: Підеш Семку сьвідчити до суду, бо той панич казав, що я злодій і хрунь, перепрашаю сьвітлого гонору найвищого сьвітлого суду. А я, кажу: та добре, як ви пане начальнику кажете йти, то мус йти. Я буду сьвідчити. Або то мені що вадить. Начальник добрий чоловік. Я їх знаю: все стануть в пригоді, а не послухаю, то на що мені з людьми ворогувати.

Судія: Ну і прошу я кого, і се має бути сьвідок? Ні! з таким сьвідком то може чоловіка пірвати шевська пасія. Йдіть собі, щоби я вас більше не бачив на свої очи. Йдіть; йдіть!

Семко: То я вже не буду сьвідчити, прошу ласки найяснійшого суду?

Судия: Йдіть, кажу!

Семко: А слава-ж Тобі Господи, що не треба сьвідчити! бодай чоловік гріха на душу не возьме (відходить).

Сцена 5.

Ті-ж без Семка.

Судия: Ні, я сього не розумію, як можна кликати такого сьвідка. (Переглядає папери). Возьний, покличте того другого сьвідка — як він там зве ся... Іван Джаґан.

Возьний: Іван Джаґан!

Голос: (за дверима) Є!

Возьний: Ходіть сюди!

Сцена 6.

Ті-ж і Іван

Іван (входить вичищує ніс коло дверий кладе капелюх в куті, а опісля кланяє ся судиї.)

Судия: Ви Іван Джаґан?

Іван: Я прошу ласки найяснійшого суду.

Судия: З Хрунівець?

Іван: Ая з Хрунівець, прошу ласки найяснійшого суду.

Судия: Знаєте того пана?

Іван: А то файно, чому би ні!

Судия: Будете сьвідчити проти того пана?

Іван: Ну, як треба то буду!

Судия: Оджеж уважайте! Тут перед судом маєте сказати всьо щиру правду. Не сьмієте нічого таїти, тілько казати то, що ви виділи чули. Розумієте мене?

Іван: На маєш, чомужби ні, прошу ласки високого суду.

Судия: Розповіжте мені, але по правді, те все, що ви виділи і чули того дня, як в вас було віче.

Іван Та прошу ласки зелебного і найяснійшого суду, було так: Як би я був чоловік письменний, я би вам то все вишкварив як на долони. Але я є чоловік не письменний. Тато небіщик, дай їм боже царство небесне, не посилали мене до школи. Бувало кажуть, нащо тобі, Іване, книжки, коли ти і так до ґралий, а Ганнуська до ґусий. Ганнуська то є моя сестра. Вона вторік віддала ся до сусідного села. Трафив ся еї добрий чоловік, нема що казати! Я знов оженив ся таки в нашім селї. Не богато в мене ґрунту але діточки, коби здорові, файні, нема що казати. Старший Михаськo стілький хлопець (показує рукою). Вже ходить до двора за погонича, а молодша Феська, буде її на другої Матки Божої одинайцять літ, ходить до школи до поцесорки. Але гідно вчить ся, гідно, — нема що казати. Поцесорка кажуть, що як так далї буде вчитись, то може вивчитись на процесорку. Але де, менї бідному дітий посилати до школи. Я коби мав ложку теплої страви не то що!

Судія: Чоловіче добрий, чи ви мене розумієте, що я вас питаю, чи нї. (Поволи). Маєте менї по правдї сказати все

те що ви чули, що виділи, і що в вас тогди було, як було в вас віче, — розумієте мене?

Іван: На маєш, хиба я дитина. То прошу ласки велебного, найяснійшого суду, так було; Встав я рано тай думаю, чи їхати на панську сіножать косити, чи в ліс по дрова. Думаю я, думаю, але кажу до Олени, — Олена то є моя жінка, —:Вари но їсти. Правда, — пішла она на двір, наломала патича, внесла в хату, запалила тай варить. А я, пішов на двір. Обійшов я раз довкола хати, обійшов другий, звичайно, як то в господарстві буває, подивити ся, як, що і куда стоїть...

Судія (перериває): Алеж чоловіче! Се мене нічогісенько не обходить. Про те я вас не питаю, чи ви ходили раз довкола хати, чи два рази. Я вас ясно і виразно питаю про те віче, що відбуло ся у вас 28. мая. Розумієте мене чи ні?

Іван: Но так, прошу ласки велебного і найяснійшого суду. Як би я був чоловік письменний, то я би вам все то вишкварив як на долони. Але я чоловік неписьменний. Мій тато, небіщик, дай їм Боже царство небесне, не посилали мене до школи. Кажуть, бувало, на що тобі, Іване книжки, коли Ти і так до ґралий, а Ганцька до гусий. Ганцька то є моя сес-

тра. Вона вторік віддала ся до сусідного села. Трафив ся їй добрий чоловік, нема що казати. А я знов оженив ся таки в нашім селї...

Судія: Гов, чоловіче! Ви знов менї зачинаєте про те, про що я чув і о чім я не хочу знати. Ваші татуньо і ваша Ганнуська мене тут абсолютно нїчо не обходять. Ви менї говоріть то, про що я вас питаю. Що ви знаєте про то віче, що було у Вас дня 28. мая? Говоріть, але ясно і коротко.

Іван: То, прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, було так: Встав я рано тай думаю, чи їхати на панську сїножать косити- чи в лїс по дрова. Думаю я, думаю, але кажу: " Олено, вари-но їсти". А Олена то є моя жінка. Правда — наломала вона патича, запалила в печи тай варить, а я пішов на двір тай обійшов до вкола хати....

Судія: Що се з вами таке? Що ви менї тут плетете?

Іван: Прошу ласки велебного і найяснїйшого суду, я трошки вже призабув, але тут є моя жінка, Олена, вона посьвідчить за мене. (Іде скоро до дверий) Олено! Олено! а ходино сюда!

Сцена 7.

(Ті-ж і Олена).

Олена (входить і іде просто перед судейський стіл): Прошу найяснійшого суду, я тут стою перед найяснійшим судом, так от на сьвятий хрест і на нинішну Божу днину присягаю, що я нічо не чула і не знаю, на що мене тут нині покликали до суду. Сами наварили якоїсь політики, посварили ся, а мене, бідну бабу, тягають. (Показує на Івана). Він прошу ласки найяснійшого суду, чоловік, він ґазда в хаті, най він сьвідчить, а мені дайте чисту тай спокійну годину.

Судія: Алеж бабо, вас тут, до суду ніхто не кликав і на сьвідка вас ніхто не потребує.

Олена: Як не кликав, прошу найяснійшого суду. А-во, нині Іван встав еще до перших зір тай каже: "Олено, вставай, підеш на ґермін, до права. А я дурна зірвала ся тай іду. Все покинула, і дітий, і господарку тай шмате нині мала прати. І тут приходжу, а мені кажуть, що мене за сьвідка не треба. А хто мені прошу найяснійшого суду, заплатить кошта за нинішний день?

Судия: Тихо бабо! Я вам вже раз казав, що вас тут ніхто за сьвідка не кликав. Йдіть собі з Богом.

Іван (до Олени): Страть ся маро з очий!

Йди коли кажуть!

Олена: Та йду, йду. Видко, що вже всюда таке бабське право, що бабу викидають, (виходить).

Сцена 8.

(Тіж без Олени.)

Іван: Ото, прошу велебного і найяснійшого суду пожаране з бабищем. Гай, гай! Оженив ся я, як той казав, на послідну годину. Що вона ту в суді! Вона в домі ще не так вередує. А казали мені люди "Не бери Олени, бо біда буде." А то справді мені таки трафляли ся файні тай порядні дівки. Коли моя мамуня! Жени ся, Іване, з Оленою, тай жени ся. Тай я оженив ся. Тай десь по людях жінки як жінки, а моя ні до Бога, ні до людий. Але то вже видко така фамілія. Її рідний брат не сповна розуму, а сестра, най си преч каже, у Львові на Кульпаркові.

Судія: Вже скінчилисьте, чи ні?

Іван: Я, прошу ласки валебного і найяснійшого суду, говорю то все, що правда До суду я брехати не прийшов, бо знаю, що за фальшиве слово і Бог карає і найяснійший суд карає.

Судія: Ще раз вас прошу, не мучте мене! Ви розповіжте мені те все о що я вас питаю. Що ви чули, що той пан говорив против вашого війта на вічу 28. мая?

Іван: Ой, прошу ласки велебного суду,

мені гірша мука, як найяснішому судови бо я, рахувати, як би я був чоловік письменний, то я би вам то все вишкварив як на долони, але я чоловік неписьменний. Мій тато небіщик, дай їм Боже царство небесне, не посилали мене до школи. Бувало кажуть: "На що тобі, Іване, книжки, коли ти і так до ґралий, а Ганнуська до гусий. Ганнуська то є моя сестра. Вона торік віддала ся до сусідного села. . .

Судія: На маєш, ви знов мені зачинаєте то саме.

Іван: прошу ласки велебного і найяснійшого суду, та позвольте мені прийти до слова, а я вам то все розкажу, як ся належить. Воно еще до того прийде.

Судия: Вже говори, чоловіче, що хочеш. Вже я буду слухати і видіти, який то з того буде кінець. (закурує папіроску і перелистковує книжку).

Іван: Прошу велебного і найяснійшого суду, зачну таки з кінця. Було рахувати так: Встав я рано тай думаю, чи їхати на панську сіножать косити, чи в ліс по дрова. Думаю я думаю, аж кажу: "Олено!" а Олена то моя жінка. "Варино їсти." Правда. Наломила вона патича, запалила тай варить. А я пішов на двір. Обійшов я раз довкола хати обійшов я другий раз, як то звичайно у господарці буває, подивити ся, чи все в поряд-

ку. А то моє господарство стоїть так (бере з кута батіг і показує). Тут-о то є моя хата, а а так довкола пліт, тут, в куті, грушка а там дайми на то, як пан сендзя, хлівець. Я то все так документно показую, бо я такий чоловік, що брехати не люблю. А тут знов, рахувати, так я стою, є з подвіря перелаз на мій город. А за городом знов коршма. Як жеби хто хотів йти до коршми (показує батогом), то мусів би йти, попри кума Василя Кривого аж до коршми. Але я для вигоди пустив через свій город, просто стежку через перелаз. Тепер вже розумно ласкавому судови, як то оно є.

Судія: Та вже говоріть дальше бо я мушу видіти, який то з того буде конець.

Іван: Отже прошу велебного і найяснійшого суду, як я вийшов на двір, став тай дивлю ся, — не видко нічого. Обійшов я раз довкола хати, став тай дивлю ся — не видко нічого. Але гов! Дивлю ся а в перелазї діра. Ов, міркую, а то що може бути. Але зараз таки догадав ся. Перепрашаю ласкавий і найяснійший гонор суду і всїх ґречних, в мени є, вибачайте за слово, підсвинок. Давали менї за него на ярмарку три пятки. Але я вагував ся продати. От, гадаю, най біда крутить ся коло хати. То той, вибачайте за слово, підсвинок вирив під перелазом діру в город, в кукурудзи. Підошьку мій, так

собі міркую. Десь певно біда заподіла ся. Але слухаю, хрунькає коло хати. Славаж Тобі Господи! Та ба! Друга біда. Треба в перелазї діру заткати, а ту в мене анї патичка. Але коло мене в сусїдстві є кум Максим. Мій батько а кума Максима батько процесували ся 25. лїт, а я зкумом Максимом жию як з рідним братом. Побіг я до кума Максима тай кажу: "Куме Максиме; Така а така біда ;. пожичте кілька патиків діру залатати, а я як поїду в лїс то вам віддам. Правда, Кум Максим позичив не маю що казати. Залатав я та й прийшов в хату, а Олена як раз зварила сирватку. Посїдали ми тай їмо. . .

Судия: Гов, чоловіче: Я бачу, що не договорю ся з вами в нїякий спосіб. Відповідайте тепер менї на то про що я вас буду питав.

Іван: Добре прошу ласки найяснїйшого суду. Як би я був письменний, то я би вам то все вишкварив як на долони. Але я є чоловік неписьменний. Мій тато небіщик дай їм Боже... .

Судия: Досить, досить, я вже то чув. Скажіть ви менї тепер, що ви робили, як ви пообідали?

Іван: Та що: вийшов на двір тай міркую, чи їхати на панську сїножать, чи в лїс по дрова...

Судия: добре.Їхали ви того дня на сїножать або до лїса?

Іван: Та не їздив, прошу ласки найяснійшого суду.

Судия: Ну то що ви потому робили?

Іван: Гм, що? Чую, що в селї має бути якась полїтика, бо під коршму валить народа що не міра.

Судия. А ви що?

Іван: Та що, — став на перелазї тай дивлю ся. А під коршмою тьма тьменна народу, що оком не взглянути.

Судія: А панича того знаєте?

Іван: А то файно! Та вони мому малому через аканц таке щось на книжцї показували, що аж ся дух радував. Я би нїчо на них не сказав, аби мене хто розпеченим зелїзом в саме серце пік.

Судия: Нїчо, нїчо, але правду мусите сказати. Отже як ви стали на той перелаз то що було потому?

Іван: Постояв, постояв а далї міркую: Пощо менї неписьменному ходити на полїтику. На сїножать не поїду, до лїса також нї, то лїпше переспати ся. Тай таки зараз пішов я спати.

Судия: То ви таки на тім вічу не були?

Іван: Очи ми виберіть, чи я що видів і чи був. Або менї на що того! Але просили мене пан начальник за сьвідка тай я пішов.

Судия: (гнївно і люто) Що ви кажете? (від-

дихає.) Ні то не можливо. Пане Остап Штрайковський, ви є увільнені від вини і кари. До дому.

Гаврило: Прошу ясного суду! Як то нема жадної кари, таж я поставив сьвідків?

Судия: Дайте мені супокій. Ідіть до дому, бо вас скажу враз з тими сьвідками викинути за двері...

Гаврило: Прошу високої ласки, таж я сьвідків...

Судия: До дому, до дому!

(Показує рукою на двері)

Завіса спадає.

Конець

В Книгарни Новин можна дістати слідуючі книжки:

Порадник для залюблених, або як писати любовні листи ..... 35 ц.
Історія України-Руси Барвінського .....40 ц.
Амалюнга дочка .дебрів ..... 20 ц.
Порадник для женщин що хочуть бути здоровими ..... 15 ц.
Ох не люби двох ..... 25 ц.
Домашний лікар .....75 .ц.
Ветеринар ..... 60 ц.
Маруся ..... 50 ц.
Де любов там і Бог ..... 15 ц.
Пімста за кривду, драма .....30 ц.
Український співанник ..... 40 ц.
Сміх і .жарти ..... 20.ц.
В неділю рано зіле копала ..... 40 ц.
Про старі часи на Україні ..... 40 ц.
Вибір поезій Івана Франка ..... 20 ц.
Провідник або самоук ..... 1.50 ..
Буквар першої кляси .....25 ц.
Буквар другої кляси .....30 ц.
Оповідане ..... 10ц.
Що Іван на .тамтім сьвіті бачив ..... 10ц.
Іван Франко ..... 10ц.
Вибір поезий Івана Франка ..... 35ц.
Школа народна для третої і четвертої кляси 50ц.

Робітничі пісні . . . . . 10ц.
Збірка . . . . . 10ц.
Хмари чари жарти і нежарти . . . . . 15ц.
Історія про малого пилипка . . . . . 20ц.
Збірка духовних пісень . . . . . 15ц.
Премудрий Соломон . . . . . 10ц.
Іміґрант . . . . . 5ц.
Книга найглубших Таємниць чародійства, або правдивий ключ сил невидимих . . . . . 65ц.
Збірничок найкрасших пісень церковних . . 15ц.
Початки релілії . . . . . 20ц.
Коляди і щедрівки . . . . . 25ц.
Що таке поступ . . . . . 25ц.
Девять братів і десята сестриця Галя . . . . 15ц.
Ілюстроване Українське письменьство в житеписях . . . . . 35ц.
Українська читальня . . . . . 25ц.
Хрунь і чорт . . . . . 15ц.
Огнем і мечем перший том . . . . . 65ц.
Огнем і мечем другий том . . . . . 65ц.

На складі Маємо всілякі книжки, які тілько де вийшли. Замовленя разом з грішми шліть на адресу:

Knyharnia Nowyn

Box 69

Edmonton, Alta.

КНИГАРНЯ НОВИН.

НАЙБІЛЬША УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ НА АМЕРЕКАНСЬКІМ КОНТІНЕНТІ.

МАЄ ВСЕ НА СКЛАДІ НАЙБІЛЬШИЙ ВИБІР УКРАЇНСЬКИХ, КНИЖОК СТАРОКРАЄВИХ .І ЗАГРАНИЧНИХ, БЕЗНАСТАННО СПРОВАДЖУЄ І ДРУКУЄ НОВІ КНИЖКИ.

УКРАЇНСЬКІ ОБРАЗИ, МАПИ, АТЛЯСИ, НОТИ.

Книгарня получена з друкарнею "Новин" находить ся на першій улици під ч. 10317. в Едмонтоні.

ПОЧТОВИЙ АДРЕС:

Knyharnia Nowyn

Box 69

Edmonton Alta.